

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2718/2538

พนักงานอัยการจังหวัดตราด โจทก์ นาย นอมหรือประนอม บางเพชร จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1304, ป.พ.พ. มาตรา 1367, ป.อ. มาตรา 362

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 362 ตอนแรกเป็นการ รบวงกรรมสิทธิ์ ตอนที่สองเป็นการ รบวงการครอบครองและทั้งสองตอนนั้นต้องเป็นการกระทำต่อ สิทธิครอบครองหรือ กรรมสิทธิ์ใน อสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นโดยปกติสุข ผู้เสียหายเป็นเพียงผู้ได้ สิทธิทำกินในที่พิพาทซึ่งอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินซึ่งสงวนไว้เพื่อ ประโยชน์ร่วมกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1304วรรคแรกหาใช่เจ้าของผู้มี สิทธิครอบครองหรือกรรมสิทธิ์ในที่พิพาทไม่เมื่อขณะนั้นจำเลยได้เข้ายึดถือทำกินในที่พิพาทอยู่ ก่อนแล้วแม้จำเลยได้นำรถเข้าไปไถดินและครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาทก็ไม่ใช่ความผิด ฐาน บุกรุก

คำพิพากษา

โจทก์ ฟ้อง ขอให้ ลงโทษ จำเลย ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 จำเลย ให้การ ปฏิเสธ ศาลชั้นต้น พิพากษา ว่า จำเลย มี ความผิด ตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 362 ลงโทษ จำคุก 3 เดือน ปรับ 2,000 บาท โทษ จำคุก ให้ รอการ ลงโทษ มี กำหนด 2 ปี ไม่ชำระ ค่าปรับ ให้ กักขัง แทน จำเลย อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษากลับ ให้ยก ฟ้องโจทก์ โจทก์ ฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "พิเคราะห์ แล้ว มี ปัญหา วินิจฉัย ตาม ฎีกาโจทก์ ว่า จำเลย กระทำ ความผิด ตาม ฟ้อง หรือไม่ เห็นว่า กรณี ที่ จะ เป็นความผิด ฐาน บุกรุก ตาม บทบัญญัติ มาตรา 362 แห่ง ประมวลกฎหมายอาญานั้น มี ความหมาย เป็น สอง ตอน ตอนแรก เป็น การ รบวง กรรมสิทธิ์ ตอนที่สองเป็น การ รบวง การ ครอบครอง และ การกระทำ การ รบวง ทั้ง สอง ตอน นั้นต้อง เป็น การกระทำ ต่อ สิทธิ ครอบครอง หรือ กรรมสิทธิ์ ใน อสังหาริมทรัพย์ของ ผู้อื่น โดยปกติสุข แต่ คดี นี้ ข้อเท็จจริง ได้ความ จาก คำเบิกความของ นาย ประยูร มณีเพชร ผู้เสียหาย และ นาย ปรีชาญ กมลสุนทร ช่าง สสำรวจ และ ช่าง รังวัด ของ สำนักงาน ป่าไม้ เขต ศรีราชา อำเภอ ศรีราชา จังหวัด ชลบุรี ว่า เมื่อ พ.ศ. 2505 ผู้เสียหาย ได้ เข้า ทำกิน ใน ที่พิพาท ต่อมา พ.ศ. 2526 ได้ ไป แจ้ง ขออนุญาต ทำกิน ใน ที่พิพาท ซึ่ง เป็น เขต ป่าสงวนแห่งชาติ ต่อ เจ้าหน้าที่ ป่าไม้ เขต ศรีราชา และ เจ้าหน้าที่ ป่าไม้ ได้รับ เรื่อง ไว้ ตาม สำเนา ภาพถ่าย เอกสาร หมายเลข 1 และ นาย ปรีชาญ ได้ ไป ทำการ สสำรวจ รังวัด ที่ดิน ที่ ผู้เสียหาย ขอ ทำกิน ดังกล่าว เป็น ที่ดิน อยู่ ใน เขต พื้นที่ โครงการ สำหรับ ราษฎรที่ได้รับ สิทธิ ให้ ทำกิน หรือ มี ชื่อ ย่อ ว่า ส.ท. ก. ของ กรมป่าไม้ดัง ปรากฏ ตาม เขต พื้นที่ รอบ เส้น สีแดง ใน เอกสาร หมายเลข ป.จ. 1 เป็น ของผู้เสียหาย ผู้ได้รับ อนุญาต ให้สิทธิ ทำกิน ตั้งแต่ เริ่ม ขออนุญาต ใน พ.ศ. 2526 แต่ ขณะ เกิดเหตุ คดี นี้ จำเลย ได้ เข้า ไป ครอบครอง ใน ที่พิพาท อยู่ ก่อนแล้ว ทั้ง จำเลย ต่อสู้ และ นำสืบ ว่า ที่พิพาท เป็น ของ จำเลย โดย จำเลยเข้า จับจอง ครอบครอง ทำประโยชน์ มา ตั้งแต่ พ.ศ. 2508 เป็น การ ได้เถียงสิทธิ ครอบครอง ใน ที่พิพาท กัน อยู่ ทั้ง ตาม พยานหลักฐาน ของ โจทก์ ที่นำสืบ มา คง ฟังได้ แต่เพียง ว่า ผู้เสียหาย ได้ ขอ สิทธิ ทำกิน ใน ที่พิพาทและ ที่พิพาท อยู่ ใน เขต ป่าสงวนแห่งชาติ อันเป็น

ทรัพย์สิน ของ แผ่นดินซึ่ง สงวน ไว้ เพื่อ ประโยชน์ ร่วมกัน ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 วรรคแรก ผู้เสียหาย จึง เป็น แต่เพียง ผู้ได้ สิทธิ ทำกินใน ที่พิพาท ซึ่ง เป็น ของ แผ่นดิน หาใช่ เจ้าของ ผู้มีสิทธิ ครอบครองหรือ กรรมสิทธิ์ใน ที่พิพาท ไม่ ขณะที่ ผู้เสียหาย ได้รับ สิทธิ ทำกิน ในที่พิพาท มา นั้น จำเลย ได้ เข้า ยึดถือ ทำกิน ใน ที่พิพาท อยู่ ก่อน แล้วดั่งนั้น แม้ ข้อเท็จจริง ฟังได้ ว่า จำเลย ได้ นำ รถ เข้า ไป ไถ ดิน และครอบครอง ทำประโยชน์ใน ที่พิพาท การกระทำ ของ จำเลย ย่อม ไม่เป็น ความผิดฐาน บุกรุก ที่ ศาลอุทธรณ์ ภาค 1 พิพากษายก ฟ้อง ศาลฎีกา เห็นฟ้องด้วย ใน ผล แห่ง คดี ฎีกา โจทก์ ฟังไม่ขึ้น " พิพากษายืน

องค์คณะ

จงทรัพย์ เทียงธรรม · สมมาตร พรหมานุกูล · ทองเลื่อน พูลพิพัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2718/2538>